

[Glistrup.]

stemme om det, at det dog trods alt kan være en lille bagatel, en mikroskopisk smule bedre end intet at få i hvert fald en vedtagelse af dette ubestemte og uklare indhold, som denne dagsorden er udtryk for, end at folketinget simpelt hen overhovedet ikke vedtager noget på området. Så selv om disse formuleringer giver anledning til både principielle og praktiske betænkeligheder, vil vi i givet fald stemme for dagsordenen. Men vi vil i hvert fald præcisere, at det ikke hjemler regeringen adgang til med den dagsorden i hånden, når folketinget er rejst hjem på ferie, at benytte den til at gå den lette vej, at gå uden om ved simpelt hen at stoppe konflikten, således at man bare forhøjer skatteydernes udgifter, forhøjer lønningerne til de buschauffører, som nu strejker. Det vil ikke bare være i strid med den lov, som imod fremskridtspartiets stemmer i et frygteligt hastværk og jageri blev vedtaget her i tinget den 11. marts i år, det vil simpelt hen også være imod, hvad der kan forsvares af økonomisk politik kun 3 måneder inde i den 24 måneders periode, i hvilken denne omkostningspause, som man så småt kom frem til, skulle være løbende.

Derfor vil jeg meget stærkt præcisere, at man under ingen omstændigheder vil kunne indlægge heri, at man skal øge udgifterne, set med skatteyderøjne, ved at forøge underskuddet på dette ulykkelige trafikalskab, som er blevet stablet på benene.

Jeg skal i øvrigt lade være med at være så uhøflig over for statsministeren, som han var over for fremskridtspartiet i sin aftentale, men jeg kan ikke lade være med at komme med et hjertesuk: det er ikke det, vi trænger til at høre fra landets statsminister, at han fører forhandlinger og drøftelser, og at det ligger ham alvorligt på sinde at opnå en hurtig afslutning på bestræbelserne for at klare denne bus-situation osv. Det er ikke ord, ord, ord og atter snak, vi skal have fra statsministerens side, det er klar og resolut handling, det er, at man skærer igennem og får løst tingene. Og man skal ikke dysse det ned, fordi det nu tilfældigvis er 400, der har sat denne aktion i gang, og så tale om, at det ville være ulykkeligt at gribe til det, man har formel ret til. Nej, statsministeren har

ikke bare en formel ret til at sørge for, at hindringerne for bustrafikken standses, statsministeren har en pligt til at sørge for, at man hindrer den slags ulovligheder, som standser trafikken for en milliontallig befolkning.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Jeg konstaterer bare, at hr. Glistrup ikke har svaret på det spørgsmål, vi har stillet 3-4 gange i løbet af denne debat. Hvad er det for nogle magtmidler, hr. Glistrup tænker på, som statsministeren skal anvende for at få den kørende trafik i gang inden mandag morgen? Jeg tror, det vil interessere hele nationen at vide. For når man forklarer, at statsministeren ikke kan nøjes med ord — og dér er jeg i en lang række andre henseender enig — så må man fortælle folketinget, hvad det er, man foreslår. Det kan da ikke tænkes, at det er indsættelse af politik, hjemmeværn eller militæret? Ja, jeg spørger.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Og jeg svarer. Jeg tror, hr. Knud Jespersen har tilstrækkeligt kendskab til de 400 mennesker, det drejer sig om, til, at han vil vide, at hvis der kommer en vedtagelse fra denne folkevalgte forsamling om, at de skal holde op med at lægge hindringer i vejen for bustrafikken til den 23. juni om morgenen, så vil både hr. Knud Jespersen og andre sørge for, at de selvfølgelig overholder en sådan henstilling fra landets højeste forsamling, fra folketinget; jeg går ud fra, at det er borgere af den karat, vi har at gøre med. Men hvis der ikke er tale om det, må man jo simpelt hen, som om der stod en betonklods eller noget andet foran garageporten, selvfølgelig sørge for, at den flyttes. Busserne skal ud at køre, og derfor kan det ikke nytte noget, at der er nogle, der på bedste hippiefacon begynder at lejre sig og bivouakere uden for garageportene. Hvad skal de på det område? De mennesker har intet at gøre inden for det område, hvor busserne skal køre, og lige så vel som hvis nogen lagde sig ned på Nørrebrogade, må man selvfølgelig flytte de pågældende mennesker, der er til fare for sig selv og til skade for samfundet.